

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editură Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Canalul Stalin – versus „Canalul Morții” – DUNĂREA – MAREA NEAGRĂ (partea I-a)

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

„Politica este o îndeletnicire de canalii.”

(Mario Vargas Llosa)

Permanent, Alexandr Soljenițin a luptat pentru regalitatea DREPTĂȚII sub sceptrul ADEVĂRULUI, privind TRECUTUL istoric așa cum a fost în țara sa și în lume.

Revoluția bolșevică a uzurpat natura firească a imperiului țarist, chiar dacă nu se mai afla pe linia ortodoxă, instaurând în plin secol XX, o orânduire SCLAVAGISTĂ, ce se va revărsa ideologic prin expansionismul samavolnic al armatei sovietice în Europa de Răsărit și în mod cu totul mai bolșevic în Regatul României, care va deveni o Republică Penitenciară, adică o variantă fidelă a *Arhipelagului Gulag*.

Arhipelagul românesc, nu atât prin configurația sa geografică de insule (uscat înconjurat de ape), ci, de stare politică, **insulițe-vieți (uscat înconjurat de sânge)**.

În anul 1966, în Germania de Vest, au fost condamnați **86.000** de criminali naziști, nici unul în Germania de Răsărit, iar în URSS, aproximativ **30** de ucigași. (!?)

Modul meschin, laș, machiavelic, fariseic și trădător al necondamnării celor vinovați de crime, de genocid, de holocaust, l-a determinat pe prigonitul și persecutatul scriitor Alexandr Soljenițin, asumându-și orice risc, să se exprime, să se manifeste, să ia atitudine publică, pentru ca liderii țării sale să-și recunoască acele **orori** pe care le-au comis, să facă măcar penitență morală, cerând iertare pentru trecutul vinovat, pentru a nu se mai repeta, dar și pentru recăpătarea onoarei patriei sale.

„De ce Germaniei i-a fost dat să-și pedepsească criminalii, iar Rusiei nu i-a fost dat? Cât de primejdios va fi drumul nostru dacă nu ne este dat să ne purificăm de această spurcăciune ce putrezește în trupul nostru? Ce lecție va putea Rusia să dea lumii?...

Ce-i de făcut, dacă frica animalică de a îndura măcar a suta parte din ceea ce ei au pricinuit altora precumpănește în ei orice impuls spre dreptate?...

Înainte țării noastre și înaintea copiilor noștri suntem obligați să-i căutăm și să-i judecăm pe toți! Să-i judecăm nu atât pe ei, cât mai ales crimele lor.... În secolul al XX-lea nu este cu puțință ca decenii de-a rândul să nu deosebești care sunt atrocitățile pasibile de judecată și ce este <<trecutul>> care, <<nu trebuie răscolit!>>

Trebuie să condamnăm în mod public însăși ideea de reprimare a unor oameni de către alții! Trecând viciul sub tăcere, cufundându-l în lăuntru nostru doar să nu iasă afară, noi, de fapt, îl **semănăm, și el va răsări înmiit în viitor! Fără a-i pedepsi ori măcar fără a-i blama pe criminali, nu numai că pur și simplu le ocrotim bătrânețile infame, dar prin asta nu facem altceva decât să smulgem de sub noile generații orice fundament al ideii de dreptate. Iată de ce aceste generații cresc <<indiferente>>, nu din pricina <<slabei activități educative>>. **Tinerii capătă convingerea că ticăloșia nu e pedepsită niciodată pe pământ, dar aduce întotdeauna bunăstare. Și va fi neplăcut, și va fi cumplit să trăiești într-o astfel de țară!**” (Alexandr Soljenițin, *Arhipelagul Gulag* 1918-1956, vol.I, trad. Nicolae Iliescu, Ed. Univers, București-2008, p. 147-148)**

Substituirea **Adevărului istoric** cu **minciuna proletară**, atee propăvăduită continuu în societate va deveni o **formă de existență**.

Instituția MINCIUNII atee trebuie să officieze cultul dedublării personalității!

Coordonatorii „iluminați” ai **Laboratorului Minciunii**, au creat **proiectul**, prin care (la cei vizați) fiecare expresie a feței, fiecare înclinare a capului, fiecare unduire a corpului, fiecare mișcare a mâinii, fiecare mișcare a limbii să poată fi **fin observată** de cineva. De aceea, fiecare cuvânt trebuie prudent grăit ca nu cumva să contrazică minciuna generală. **„Există un set de fraze, un set de etichetări, un set de formule mincinoase gata pregătite și nu se poate concepe un discurs sau un articol, nu se poate imagina o carte științifică, un volum de publicistică, de critică sau o operă așa-zis <<beletristică>> în care să nu se recurgă la această recuzită de fond. În cel mai științific dintre texte, va trebui să existe un loc unde să fie susținută o falsă autoritate ori prioritate, unde cutare sau cutare autor să fie ponegrit pentru că a spus adevărul: fără aceste minciuni nu poate vedea lumina tiparului nici o lucrare, fie ea și academică. Ce să mai vorbim de zbierătele de la mitinguri, de ieftinile ședințe din pauze, unde trebuie să votezi împotriva propriei tale opinii, să ai aerul că te bucuri de ceea ce în realitate, te supără, și să-ți exprimi vehement mânia în legătură cu lucruri care nu te afectează defel.”** (Alexandr Soljenițin, Arhipelagul Gulag, vol. II, trad. Ion Covaci, Ed. Univers, București - 2008, p. 503)

Cei care, și se știe foarte bine cine sunt, și de când conspiră, cred în satanica lor nebunie că l-au **uzurpat** pe Dumnezeu din Imperiul Adevărului, Binelui, Credinței Ortodoxe, Dreptății, Dragostei, Frumosului, Libertății, Crucii și Învierii, al celei de-a Doua Veniri și al Judecății, **au înlocuit ADEVĂRUL divin – Izvorul Vieții, cu Minciuna lor ocultă, ca formă de existență. Minciuna lor este precum invadatorii care vin cu oști să smulgă pruncul de la sânul mamei, ori Fiii de la sânul Patriei pentru a-i ucide spre pofta urii lor. Acele și aceste unelte ale Răului, vor să ne omoare MAMA – PATRIE, înlocuind-o cu o fiară vitregă, care trebuie să smulgă grâul și să lase neghina, să alunge lumina și să lase întunericul, să împrăștie mireasma și să lase duhoarea, să stopeze cântarea și să lase țipătul, să stârpească ruga și să lase rugul, să întineze bucuria și să lase rânjetul, să alunge iubirea și să lase ura, să încremenească gândirea și să zburde slugoii robotizați, să ponegrească frumosul și să laude bestia, să surpe tradiția și să înalțe desfrâul, să-L alunge pe Dumnezeu și să se închine satanei, săucidă Omul, să se gudure sub Fiară. Minciuna oficiată ocult și propăvăduită politic, antifiresc, devine un aisberg al al distrugerii, al răsturnării tuturor valorilor morale, spirituale, religioase. Oficiantii **iluminați** ai Minciunii uzurpă armonia națională a Patriei și pe cea universală a lumii, substituindu-se sacerdoților ADEVĂRULUI.**

Fiii legitimi ai Minciunii fariseice sunt Răufăcătorii – monarhii Urii și ai Răului! Ei întronizează o Societate a lor, a INGRATITUDINII și a PARVENITISMULUI. Răufăcătorii vor doar că culeagă, fără să are, să strângă fără să semene, să recolteze fără să crească, să posede fără să întrețină, să fie cocoțați fără merite, să fie permanent adorați de victimile lor și dacă s-ar putea, să-i ocolească Cositoarea. „Într-o societate descompusă, **ingratitudea e o atitudine cotidiană, curentă, care aproape că nu mai stârnește mirare. După arestarea selecționatorului V.S. Markin, agronomul A.A. Soloviov și-a adjudecat fără să clipească sortul de grâu <<Taiga-49>> realizat de acesta.* Când a fost desființat Institutul de civilizație budistă (toți cercetătorii de valoare au fost arestați), iar când conducătorul institutului, academicianul Șcerbațkoi, a murit, Kalianov, discipolul acestuia, s-a înființat la sârmana văduvă și a convins-o să-i predea cărțile și manuscrisele răposatului: <<Altfel, o să fie de rău; Institutul de civilizație budistă s-a dovedit a fi un centru de spionaj>>. Punând mâna pe manuscrise, a publicat o parte din ele sub semnătura lui (ca, de altfel, și o lucrare a lui Vostrikov), ceea ce i-a adus celebritatea.**

Numeroase reputații științifice din Moscova și Leningrad sunt clădite în acest fel, pe sângele și osemintele altora. **Ingratitudea discipolilor, care a lăsat o dâră neagră în știința și tehnica din țara noastră în anii '30 și '40, are o explicație simplă: știința a trecut de sub egida savanților și inginerilor autentici în mâinile unor parveniți ignoranți și cupizi. Astăzi sunt greu de identificat și de enumerat toate aceste lucrări și invenții furate.”** (Alexandr Soljenițin, Arhipelagul Gulag, vol. II, trad. Ion Covaci, Ed. Univers, București - 2008, p. 500-501)

* Când, după 20 de ani, Markin a fost reabilitat, Soloviov, marele profitor nu a vrut să-i cedeze nici măcar o lețcaie din onorariul primit. („Izvestia”, 15.11.63.). Dar, Freud care a sustras manuscrisele unui călugăr ortodox din secolul al XIII-lea, și și-a plămădit Psanaliza sa?

Dar, doctoranda olteancă..., furată cu soții Curie?

Dar, Nicolae Paulescu cu insulina furată de doi aleși ?

Și acest dar, ar putea fi inepuizabil...

Dar, să revenim la CANAL.

Se știe din sacra Tradiție, că unele lucruri bune sau rele au și ele legendele lor. Iată legenda CANALULUI Stalin. Stalin este singurul Dictator – **pocherist** din istoria universală care a instaurat în Uniunea Sovietică, ca formă de guvernare, **Chinta ROȘIE**: Imperiul **Roșu**, Armata **Roșie**, Teroarea **Roșie**, Ciurma **Roșie** și Holocaustul **Roșu**. „**Statul bolșevic** numit **URSS** nu poate fi conceput fără **comunism** – iar **comunismul** nu poate fi conceput fără **teroare**.” (Alexandru Mihalcea, *Salcia – un lagăr al morții*, Ex Ponto, Constanța – 2009, p. 8)

Pe frontispiciul *Arhipelagului Gulag*, bântuia o rafală de furtună permanentă, ca o fantomă ce dăgănea lugubru, în dungă, că, **lagărele au fost inventate de Frenkel**. Naftali Aronovici Frenkel, a fost un evreu turc, care s-a născut la Constantinopol, unde a studiat la Institutul comercial, devenind negustor de lemn. Și-a încropit o firmă la Mariupol, prin care a prosperat, ajutat și de traficul de arme prin Gallipoli în timpul primului război mondial, devenind peste noapte milionar, sau chiar, „**regele lemnului în bazinul Mării Negre**”, având propriile vapoare și o gazetă personală, **Kopeika**.

Fiind la curent cu **pulsul** vremii, simțind **Furtuna** care se va dezlănțui și-a transferat capitalurile în Turcia, iar din 1917, s-a retras în orașul în care s-a născut. Nerezistând ispitei bolșevice, devine rezidentul serviciilor de informații sovietice. Sprijinit de GPU, inițiază o **bursă neagră**, pentru cumpărarea de aur și valori (probabil și ceva din Tezaurul românesc, dăruit de Titulescu n.a.), în schimbul rublelor sovietice de hârtie. După ce aurul a curs destul în desaga GPU, pentru acoperire, *Gosudarstvennoe politiceskoe upravlenie – Direcția politică de stat*, l-a băgat la țuhaus.

În drumul său de la Lubianka spre Insula Solovki, Frenkel și-a informat superiorii. Era în anul 1927. Fiind o persoană **cunoscută** la vârf i s-a rezervat un regim special, în afara lagărului, cu ordonanță și liber să se deplaseze prin lagăr. Deci, în **misiune**. Ajunge șeful Secției economice (pe **profil**) și cu mintea limpede lansează teza sa faimoasă, potrivit căreia, „**de la deținut trebuie obținut totul în primele trei luni**, ulterior atât el, cât și cadavrul lui devenind inutile.” (Alexandr Soljenițin, *Arhipelagul Gulag*, vol. II, p. 61). În anul 1928, Frenkel pune bazele unei gospodării anexe la Kem. Anul următor, un avion l-a luat la întâlnirea privată de trei ceasuri, cu *Cel Mai Bun Prieten al deținuților - Cel Mai Bun Prieten al cekiștilor*, omniprezentul Stalin. „**Frenkel desfășoară, în fața Părintelui Popoarelor** (corect Călăului popoarelor n.a.), **perspectivele orbitoare ale construirii socialismului prin munca deținuților**. Multe dintre contururile geografiei Arhipelagului, pe care cu **peniță ascultătoare le descriem acum, au fost trasate de el, cu îndrăznețe trăsături de condei, pe o hartă a Uniunii, în pufăitul de pipă al interlocutorului său**. Frenkel propune instituirea **unui sistem atotcuprinzător de evidență în lagăre, cu introducerea grupurilor A-B-C-D, care să nu lase vreo porțiță de scăpare nici șefului de lagăr și nici, cu atât mai puțin, deținuților: orice deținut care nu execută munci în gospodăria internă a lagărului (B), nu e înregistrat ca fiind bolnav (C) și nu se află la carceră (D) trebuie, zi de zi, pe parcursul întregii condamnări, să tragă în jug (A)**. Istoria mondială a ocnei n-a mai cunoscut o asemenea universalitate.” (ibid., p. 62).

Atunci, s-a stabilit primul câmp experimental – grandiosul **Belomorstroii**, unde negustorul de **sclavi** a fost numit **șef de lucrări**. Cu ochi de anchetator, cu privire de procuror, cu față de măscărici peste care n-a trecut niciodată un simțământ omenesc. În ajunul deschiderii șantierului **Belomor**, Frenkel este eliberat, primește ordinul „**Lenin**” și devine Șef de șantier la BAMLag – Magistrala **Baikal-Amur**. (*Belomorsko – Baltiiskii kanal imeni Stalina – Canalul „Stalin” Marea Albă – Marea Baltică. Istoria unui șantier*). Gosizdat (Editura de stat), *Istoriia fabrik i zavodov (Istoria fabricilor și uzinelor)*, 1934, pp. 213, 216). Cartea *Canalul „Stalin” Marea Albă – Marea Baltică* a fost dedicată de autorii, M. Gorki, L.L. Averbah, S.G. Firin și restul de 33 de confrăți slugarnici, celui de-al **XVII-lea** congres al partidului. Ea a apărut ca o ramificație a *Istoriia fabrik i zavodov - Istoria fabricilor și uzinelor* a lui Maxim Gorki.

Despre istoria cărții avem mărturia deținutului politic D.P. Vitkovski, șef de lucrări, atunci când la 17 august 1933, a avut loc faimoasa **excursie a celor o sută douăzeci de scriitori**, întreprinsă cu vaporul pe canalul Stalin, abia terminat. „**Literați în costume albe, masați pe punte, făceau semne deținuților din perimetrul ecluzei; unul dintre deținuți a fost întrebat, în prezența autorităților canalului: <<Vă iubiți canalul? Iubiți munca pe care o faceți? Credeți că aici, pe șantier, felul dumneavoastră de a fi s-a schimbat în bine? Se preocupă conducerea îndeajuns de condițiile de viață ale deținuților?>>**.” (*Arhipelagul Gulag*, vol. II, op. cit., p. 64). Finalul excursiei a împărțit **grandioșii scriitori** în două tabere; 84 s-au eschivat de la cultul personalității, lăsând restul de 36, în frunte cu **docherul-condeier**, să primească laudele *Tătucului*, după rodul proletar din toamna și iarna anului 1933, care a scos din cuptor aburinda *pită*-carte, destinată posterității, dar probabil aluatul n-a fost bine *frământat*, n-

a avut ingrediente bune și n-a dospit destul, fiindcă, „majoritatea conducătorilor glorificați în text și imortalizați în fotografiile incluse în volum să fie demascați ca dușmani ai poporului. Bineînțeles, întregul tiraj a fost scos din biblioteci și distrus.” (idem.).

Docherul-condeier Maxim Gorki, și-a motivat inspirat opera Canaliei alias Canalului, în cromatica sa slugarnică: „Ostașii armatei Canalului” nu au bagajul trebuincios de cuvinte pentru a exprima simțămintele complexe ale reforjării, or, scriitorii au un asemenea bagaj, și vor să le dea o mână de ajutor. Aceeași necesitate, de data asta pentru scriitori, este explicată astfel: <<După ce au văzut canalul... (fără oseminte și fără gropile comune n.a.), mulți oameni de litere s-au reîntors cu o încărcătură emoțională deosebită, ceea ce va exercita o influență foarte benefică asupra muncii lor... Acum, în literatură își va face apariția o stare de spirit care o va împinge înainte, ridicând-o la nivelul mărețelor noastre înfăptuiri.” (idem.). Lipsa de creație, de verticalitate, de atitudine, de autoritate, de onoare, de demnitate i-a făcut pe truditarii de litere, expresii caricaturale, mincinoase, omițând șirul neîntrerupt al morților, subliniind negru pe alb (p. 190), că „**nimeni nu moare**” pe șantier. *Pesemne, modul lor de calcul e următorul: o sută de mii la începutul lucrărilor, o sută de mii la sfârșit. Prin urmare, toți sunt vii.*” (Arhipelagul...II, p. 67)

„Prețioasa indicație a Călăului între Călăi a fost cuprinsă într-o expresie **scurtă**: „Canalul trebuie să fie construit într-un termen **scurt** și să coste ieftin!” (adică, scurt). Tătucul le-a acordat deținuților pentru reeducare și canal doar 20 de luni: Septembrie 1931-Aprilie 1933. În vreme ce Canalul Panama, cu o lungime de 80 km, a fost construit în 28 de ani, Canalul Suez, cu o lungime de 160 km, în 10 ani, iar pentru Canalul Marea Albă-Marea Baltică, mai puțin de 2 ani. Record absolut ispititor! Nu?

„Trebuiau dislocați două milioane și jumătate de metri cubi de sol stâncos, iar ansamblul lucrărilor de terasament urma să atingă 21 milioane de metri cubi. Plus aglomerările de pietre eratice din teren. Plus mlaștinile. **Șapte ecluze pe <<Scara Povenet>>, douăsprezece ecluze la coborârea spre Marea Albă. 15 baraje, 12 guri de evacuare, 49 de diguri, 33 de canale secundare.** Lucrări de betonare – 390 mii de metri cubi, cofraje – 921 de mii de metri cubi.” (Postanovlenie soveta Narodnîh Komissarov – Hotărârea Consiliului Comisarilor Poporului, Moscova, Kremlin, 02.08.33, Canalul „Stalin” Marea Albă – Marea Baltică, p. 401) . Norma zilnică: „doi metri cubi de rocă granitică de concasat și de cărat cu roaba la o sută de metri distanță!” (Arhipelagul Gulag, II, p. 69).

În conștiința deținuților se repeta neconținut apelul-ecou: „Canalul se construiește din inițiativa și din însărcinarea tovarășului Stalin!” Așadar, s-a dat asaltul general al armatei canalului. La asalt s-a adăugat însă și o prețioasă hotărâre bolșevică: **se dubleză normele de lucru!** Gazeta lagărului Belomor se numea **Reforjarea**, iar deviza ei suna sinistru, **profetic** și a **dangăt de clopot**: „**Să ne înecăm trecutul pe fundul canalului!**”

Agenda de lucru pe vara anului 1933

La 1 Mai, comisarul Heinrich Iagoda, raportează Șefului Suprem: canalul e gata la termenul **stalinist**, stabilit. În Iulie, are loc agreabila promenadă cu vaporul la Canal. Pe puntea vaporului troica, trona triumfătoare: Stalin, Vorosilov și Kirov în fotolii împletite, glumesc, râd și fumează. Ultimul deja era condamnat, dar nu știa. Era o **balșoai**e surpriză! În August, s-a desfășurat expediția celor 120 de scriitori. „Se spune că în prima iarnă 1931-1932, **au murit o sută de mii de oameni**, cifră egală cu efectivul permanent al canalului... Fără teamă de exagerare se poate presupune că **au murit chiar trei sute de mii de oameni.**” (Arhipelagul...II, p. 74)

Panorama Canalului Stalin era o puzderie de robi căzuți și roabe răsturnate.

Solovceanul din celebra Insulă Solovki, **D.P. Vitkovski**, care a lucrat ca șef de șantier în lagărul Belomor, ne-a lăsat un sinistru tablou crepuscular: „La sfârșitul zilei de muncă, pe șantier **rămân morții**. Zăpada le acoperă, încetul cu încetul, chipurile. Unul – chircit sub o roabă răsturnată, cu mâinile vârâte în mâneci și înghețat în această poziție. Altul – cu capul între genunchi. Alți doi – degenerați, cu spinările lipite una de alta. Flăcăii de la țară – cei mai buni lucrători pe care ți i-ai putea imagina. Sunt expediți la canal cu zecile de mii și autoritățile au grijă ca nimeni să nu nimerească în același **lagpunkt** cu vreo rudă... Noaptea vin cu săniile să-i ridice. Când cărăușii aruncă leșurile în sanie, se aude un trosnet ca de lemn. Până vara, din cadavrele neridicate la timp rămân doar oasele, care sunt aruncate în betoniere o dată cu pietrișul. Și astfel ajung în betonul ultimei ecluze (ctitorii sfinte n.a.), de lângă orașul Belomorsk, unde vor rămâne pe vecie.”

(D.P. Vitkovski, „O jumătate de viață”, Samizdat).

Strategia politică, folosită de bolșevici după preluarea puterii sovietice prin revoluția loviturii de stat din Octombrie 1917, s-a manifestat ca teroare națională și crimă de stat, generând decimarea poporului prin exploatare la sânge, arestări, execuții, deportări, foamete generală provocată, precum cea

rămasă în istorie sub numele de „foametea lui Stalin”. „Această foamete, al cărei apogeu a fost atins în iarna dintre 1932 și 1933, a secerat între 5 și 7 milioane de vieți omenești.” (R.W. Davies/ Stephen G. Wheatcroft, *The Years of Hunger: Soviet Agriculture, 1931-1933*, Basingstoke, 2004, pp. 412-415).

Marele Salt al construcției Comunismului s-a soldat cu Marele Asalt asupra întregului popor, care a fost hăituit, prigonit, persecutat, arestat, deportat, maltrat. „La mijlocul lui 1933, în jur de două milioane și jumătate de oameni se aflau în lagăre de muncă, în închisori sau în exil.” (Oleg V. Hlevniuk, *The History of the Gulag from Collectivization to the Great Terror*, New Haven și Londra, 2004, p. 62). Vina pentru arestarea cetățeanului oropsit constituia de fapt „**orice vină**”: era mulțumit sau nemulțumit, era vesel ori trist, era sătul sau flămând, era grăbit ori încet. „Între 1940 și 1952, aproximativ **17 milioane** de persoane au fost condamnate pentru că se **mișcau încet**, își părăseau locul de muncă fără permisiune sau se sustrăgeau mobilizării.” (Vert și Mironenko, *Istoriia stalinskogo Gulaga*, pp.623-624).

5 Evident, toate aceste eșecuri, calamități, trădări, crize, ororuri, sabotaje, compensau prin găsirea „țapului ispășitor”, procedeu de a arunca vina pe poporul nevinovat (mare parte din el) în locul **lor**, al marilor vinovați, practică destul de avansată în URSS, de-a lungul anilor și îndeosebi, „atunci când au provocat **criza din 1933**, scoțându-l țap ispășitor pe ministrul Economiei Naționale, apoi în cazul **asasinării a sute de mii de deținuți politici** pe care i-au folosit la lucrările canalului Volga – Marea Caspică, model pentru Canalul Dunăre – Marea Neagră de mai târziu, când Securitatea sovietică a pus un bolnav mintal să de-a drumul la baraje ca să năvălească apa în canal și să înece deținuții care lucrau acolo, judecând apoi pe acest nevinovat om pentru crimă și condamnându-l la moarte.” (George Popescu, *Sub Sabia Cavalerilor Apocalipsului*, Ed. Mica Valahie, București, p. 85).

Dincolo de Sinaxarul tainic al martirilor de la Belomor, ar trebui încrustați pe talazurile canalului și numele călăilor, al „trepădușilor lui Stalin și ai lui lagoda, principalii vătăfați ai Belomor-ului, șase nume de ucigași plătiți, înscriind în dreptul lor vreo **patruzeci de mii de vieți omenești**: Semion Firin. – Matvei Bermann. – Naftali Frenkel. – Lazar Kogan. – Iakov Rappoport. – Serghei Juk. Și poate că ar mai trebui adăugat șeful VOHR de la BelBaltLag – Brodski. Și curatorul canalului din partea VŢIK – Solz. Plus numele fiecăruia din cei 37 de cekiști de pe Canal. Plus numele celor 36 de scriitori care au glorificat Belomor-ul, printre ei, Alexei N. Tolstoi și dramaturgul conformist Pogodin”. (Vstreci – Întâlniri, Ed. Iskusstvo – Arta , Moscova, 1967).

Socul cruzimii Dictatorului Stalin, cel mai feroce dictator din istoria omenirii era așezat pe **abuz, ateism, atrocitate, bestialitate, crimă, demență, disimulare, furie, fariseism, incultură, lașitate, minciună, mișelie, orgoliu, sadism, ură etc.** El și-a exercitat puterea supremă, **satanică** în statul stalinist pe care l-a creat după chipul său, între 1929-1953 (și post mortem, în România, până azi ori mai mult n.a.). „Pe parcursul acestui sfert de secol, **Stalin a ordonat încarcerarea și executarea a nu mai puțin de un milion de cetățeni sovietici pe an.**” (Oleg V. Hlevniuk, *Stalin – O Nouă Biografie a Unui Dictator*. Trad. din lb. engleză, Anca Simitopol, Ed. Litera, București, 2017).

Canalul Stalin s-a zidit cu suferința și truda a sute de mii de deținuți politici **vii** și s-a cimentat cu jertfele, oasele, moaștele a sute de mii de **morți**.

24 Octombrie 2022